

περιεργότατον, διότι οὔτε νὰ ἴδῃ ἢ το δυνατόν
τὴν ὁδὸν καθ' ὃ τυφλός, οὔτε ὑπὸ τῆς ὀσφρήσε-
ως νὰ ὀδηγηθῆ, διότι καὶ τὴν αἰσθησὶν ταύτην
ἔχει ὄλως ἀδύνατον, καὶ ἢ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπά-
νοδός του ἐγένετο δι' ἄλλης ὁδοῦ ἐκείνης, δι' ἣς
ἀπήχθη μακράν. Προσθετόν δὲ ὅτι καὶ τὸ ἔ-
δαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ χιόνος. Κ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἄπ' τὸ παράθυρο ἔτα βάθη μακρὰ
Ὁ κάμπος ἐσχωρίζεται,
Καὶ φαίνεται ἡ ἀποκρηά
Μέσα ἔς τὸ δρόμ' ὄλη βοῆ ποῦ τριγυρίζει·
Εἶν' ὁ καιρὸς ὅπου τρελλὴ γιορτάξ' ἡ χώρα,
Καὶ σείεται ἡ μυγαλιὰ μὲ κάλλη ἀνοφορὰ.

Φτωχὸς ὁ κάμπος μας, μὰ ὄχι καὶ γυμνός,
Ἄφου εἶν' ἀσπροντυμένος·
Μοιάζει μὲ νιὸ ποῦ ἀχαμνός
Κι' ἀπ' τὴν ἀρρώστεια κάτασπρος εἶν' ὁ καυμένος.
Στὸ δρόμο ἄμαξες, μεθύσι, προσωπίδες,
Καὶ βίχνης ὁ οὐρανὸς βροχῆς βανίδες.

Τι τάχα νᾶσαι, θλιθερῆ, φιλὴ βροχῆ,
Ποῦ ἀργὰ κι' ἀγάλε γάλε·
Μᾶς ἔρξεται τὴν ἐποχῆ
Ποῦ τὰ νυφιάτικα ἡ μυγαλιὰ ἔχει βάλει;
Ἢ φύσις κλαίει τὴ χειμωνιά ποῦ τὴν παγώνει,
Ἢ κλαίει ἀπὸ χαρὰ ἔς τὸ Μάρτι ποῦ σιμώνει;

Σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο ἔμπροστά κρατεῖ
Ἢ μάννα τὸ παιδί της,
Πότε τοῦ δείχνει τὴ γιορτῆ,
Πότε τὴν ἐξοχὴ μὲ τὴ λευκὴ στολὴ της.
Ἀποκρηᾶς χαρὰ φωτίζει τ' ἀγγελουδί,
Κ' ἡ μάννα εἶν' ἔμορφη σὰ μυγαλιᾶς λουλουδί.

Ἔρχεται τὰ μάτια της καὶ βλέπει τὰ βουνὰ
Μ' ὀλόχινο φουστάνι,
Καὶ μὲ τὸ νοῦ της ἀρχνᾷ
Καὶ χίλους μύριους στοχασμοὺς ἄθελα κάνει,
Λιγὰκι θλιθερούς σ' ἄ νύφη τοῦ Φλεδιάρη,
Μὰ πάντα καθαρούς, σὰν τοῦ χιονιοῦ τὴ χάρι.

Γιατ' εἶνε μάννα μὲ μυαλό καὶ μὲ καρδιά,
Καὶ εἶνε ἡ ζωὴ της
Λουλουδί μὲ τριπλὴ εὐωδιὰ
Ποῦ τῆς σκορπᾷ ὁ Θεός, ὁ κόσμος, τὸ παιδί της.
Τῆς ἐνθυμίξ' ἡ χειμωνιά κι' ἡ ἀγριάδα
Ὅτι κοντεύει τοῦ Μαρτίου νᾶρθ' ἡ λιακάδα.

Καὶ νοιώθει σὰν γλυκεῖα μαρτιάτικη αὐγὴ
Σ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της,
Κι' ἀκολουθᾷ ἡ συλλογὴ
— Παρόμοια κι' ὁ δυστυχῆς ὅπου ἡ πίστις
Καὶ τ' οὐρανοῦ ἡ ἐλπίς φωλιάζει ἔς τὴν καρδιά του,
Νοιώθει μὲ δύναμι γλυκεῖα ἔς τὴ συμφορὰ του.

Ἐνῶ μᾶς δέρνουνε τοῦ κῆσμου τὰ δεινὰ,
Βάλσαμο ἡ πίστις χύνει·
Κι' ἐνῶ εἶνε χιόνι ἔς τὰ βουνὰ,
Γιὰ ἴδες ἡ μυγαλιὰ τὸν κάμπο πᾶς τὸν νύνη!
Μ' ἀπ' τὸ παιδί μου μακρὰ πίκραις καὶ πόνοι,
Καὶ τὸ Θεὸ ἡ χαρὰ νὰ τοῦ ἴθυμιζῃ μόνη.

Σὲ τέτοιους στοχασμοὺς ὁ νοῦς της κάταντᾷ,
Καὶ ἄλλα συλλογιέται.
Μὰ τὸ παιδάκι της κοντὰ
Στὴν τρέλλα τῆς ἀποκρηᾶς βουτιέται.
Ἐσπᾷ τὰ τόσα του παιγνίδια, καὶ τὸ κρῦο,
Κι' ἔχει παράπονο, καὶ πόθους χίλους δύο.

Μέσ' τὴν καρδοβλά του, ἀγάπαις του χρυσταῖς,
Σωριάζονται ὠραίαι
Καὶ πλουμισμέναις φορεσαῖς
Καὶ μᾶσκαις καὶ σπαθιά καὶ περικεφαλαίαις.
Κυρίαις τὸ κυττοῦν, ταῖς βίχνης ζαχαράτα,
Κανεῖς τὴν ἔμορφη δὲν ξέρει μ α σ κ α ρ ἄ τ α . . .

Ἄκομα ἔς τὸ παράθυρο ἔμπροστά κρατεῖ
Ἢ μάννα τὸ παιδί της.
Ἐσπᾷ ἔκείνο ἔς τὴ γιορτῆ,
Κι' αὐτὴ ἔς τὴν ἐξοχὴ μὲ τὴ λευκὴ στολὴ της.
Ἀποκρηᾶς χαρὰ φωτίζει τ' ἀγγελουδί,
Κι' ἡ μάννα εἶν' ἔμορφη σὰ μυγαλιᾶς λουλουδί.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἄν βασταᾷξῃ αὐτὸς ὁ καιρὸς, θὰ χάσωμε
ὄλα μας τὰ ζᾶ, ἔλεγε προχθὲς πρὸς τινὰ χω-
ρικὸν ὁ μεγαλοκτηματίας Α*.

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλαᾷξῃ μόνον τὴν ἀφεντεῖα
σας, ἀπήντησεν ὁ χωρικός.

*

*

Τμηματάρχης πρὸς ὑπάλληλον.— Διατί ἔρ-
χσαι τόσῳ ἀργά;

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ἦμην χθὲς εἰς τὸν χο-
ρὸν τῆς κυρίας Ρ. . . Παρακοιμήθηκα.

— Προφάσεις!.. μὴπως δὲν θὰ κοιμηθῆς καὶ
ἐδῶ;

*

*

Ἀνακριτὴς.— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὸ ὄρο-
λόγι τοῦτο, τὸ ὁποῖον εὐρέθη μέσα ἔς τὸ καλάθι
σου;

Κατηγοροῦμενος.— Ὅχι.

Ἀνακρ.— Βάλτε τον πάλι ἔς τὴ φυλακὴ ὡς
ποῦ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Ἀνακρ.— Λοιπὸν; Γνωρίζεις τώρα τὸ ὄρο-
λόγι αὐτό;

Κατηγ.— Μάλιστα.

Ἀνακρ.— Νὰ, ἔτσι σὲ θέλω βρὲ ἀνθρωπε!
Τέλος πάντων ἡ φυλακὴ σ' ἐσωφρόνισε. Καὶ πῶς
τὸ γνωρίζεις;

Κατηγ.— Μοῦ τὸ δειξατε, κύριε ἀνακριτᾶ,
πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Εἶνε τὸ ἴδιο.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐν τινι αὐτοῦ βιβλίῳ ὁ περιφημὸς περιπα-
τητικὸς Δικαίαρχος ἀπαριθμεῖ ὄλα τὰ αἰτία